

Video: <https://youtu.be/8EqH4pslfwo>

Elämme vakavia aikoja. Olen ollut palvelutyössä vuodesta 1972 lähtien. Se tekee 46 vuotta ja jatkuu yhä. En muista tällaista aikaa, jolloin tapahtuu niin paljon vääriä asioita ja niin paljon selittämättömiä asioita, ja kuitenkin samaan aikaan informaation vapautuminen siten, että ihmiset lukevat niin paljon erilaista aamusta iltaan, ja ihmiset kamppailevat lukemansa parissa miettien, onko se totta vai ei.

Joskus muinoin oli aika, jolloin oli ansaittava oikeus tulla kuulluksi. Ihmisten täytyi tietää jotain sinusta. Heidän täytyi tietää sinun nimikirjaimesi. Heidän täytyi tietää, mitä olet tehnyt elämäsi aikana. Heidän täytyi tietää, millainen on ollut elämäsi. Ja kaikkea vastaavaa. Tänä päivänä kuka tahansa voi istua tietokoneen eteen ja kirjoittaa, mitä haluaa. Heidän ei tarvitse puolustaa sitä eikä heidän edes tarvitse antaa julki omaa nimeään. Ja kuitenkin me vain luemme, luemme ja luemme ja saamme selville, miten sekavaksi maailmamme on muuttunut.

Tragedia on se, mitä enemmän meillä on saatavilla informaatiota ja mitä runsaammat resurssit meillä on käytettävissämme, oletteko havainneet, miten tyhjiksi me olemme samalla tulleet? Juuri tänä aamuna, meille on kerrottu, julkisuuden kokki, 61 vuoden iässä, teki itsemurhan. Anthony Bourdain. Muutama päivä sitten Kate Spade, maailmankuulu suunnittelija, teki myös itsemurhan. Ajattelen, että molemmat tapahtuivat hirttämällä. Muotisuunnittelijalla on 11 vuotias tytär, joka jäi yksin. Anthony Bourdainilta jäi 13 vuotias tytär.

Kiehtovaa on kuulla lyhyt iskulause, joka heidän elämästään on jäänyt elämään. Suunnittelija jätti viestin tyttärelleen. Se on yhden rivin pituinen: "Olen aina rakastanut sinua. Tällä ei ole mitään tekemistä sinun kanssasi. Kysy isältäsi." Mitä 11 vuotias tekee? Jos asialla ei ole mitään tekemistä hänen kanssaan ja nyt hän aikoo kysyä isältään. Ja te mietitte, saako hän kuulla totuuden. Ja julkkiskokki antoi kommentin omasta, aika suojattomasta, elämästään. Hän antoi kommentin sanoen: "En ole koskaan nähnyt kehoani temppelinä. Olen aina nähnyt sen naurutalona." No, nauru on selvästi loppunut. Ja talo on nyt tyhjä. Kaksi hyvin luovaa henkilöä. Toinen ruuanlaittotaiteen parista ja toinen muotisuunnittelun piiristä. He valitsivat päättää oman elämänsä. Nainen oli 55 ja mies 61. Joten he olivat melko lailla saavutustensa ja menestyksensä huipulla.

Miksi näin kävi? Jossain mielessä minä voin samaistua tilanteeseen. Olin 17 vuotias Delhissä, kun olin yrittänyt tehdä itsemurhan. Ja Jumala suojeli minua omilta suunnitelmiltani ja ajatuksiltani. Hän lähetti minulle kirjoituksen muistuttamaan, että kehoni ei ole naurutalo. Ja todellisuudessa koko kehoni ei edes kuulu minulle. Se kuuluu Hänelle. Ja kehoni on elävän Jumalan temppeli. Miksi tässä kävi näin? Miksi menestyksensä huipulla oleva mies, jolla on laaja katsojakunta kaikkialla minne meneekin. Hänestä on kuva youtubessa jossain siellä, missä presidentti Obama ja Anthony ovat yhdessä lounaalla. Jossain Ranskassa.

Kollegani, joka on mukanani ja matkustaa sinne, minne minäkin. Hän sanoi: "Jos sinä eläisit unelmaelämää, eikö se olisi jotain sellaista, mikä hänellä oli?" Hän kulki kaikkialla maailmassa ja maistoi kaikkia herkullisia ruokia. Hänellä oli yleisöä. Hänellä oli varallisuutta. Hänellä oli menestystä. Mainetta. Nautintoa. Kaikkea sitä, mitä ihminen haluaa. Ja kuitenkin hän katkaisi oman elämänsä. Miksi tätä tapahtuu?

Naiset ja miehet, on elintärkeää, että sekä sinulla että minulla on elämän perustavanlaatuiset kysymykset vastattuna. Ja kaikkein perustavanlaatuisin kysymys on tämä: "Mitä tarkoittaa olla ihminen?" Mitä tarkoittaa olla ihminen. Meille on annettu niin paljon erilaisia vastauksia. Niin paljon erilaisia vastauksia. Ja evankeliumi on ainoa viesti, jonka tiedän, että se vastaa ymmärrettävästi kaikkein syvimpiin kysymyksiin

sydämessämme ja sielussamme. Eikä vain ymmärrettävästi vaan erityisesti tiettyihin kysymyksiin, ja kertoo meille totuuden. ”Minä olen tie, totuus ja elämä.”, sanoi Herramme. Jos tarkastelemme tuota kolmikkoa vastauksessamme, alamme havaitsemaan, miten kriittistä se oli, että hän ilmaisi asian tuolla tavalla.

Mutta me elämme aikaa, jolloin totuus on kuollut. Jos tarkastelemme 1300- ja 1400-lukuja, rationalismi oli vallassa. Ihmisen piti olla ajatteleva olento. Rationalismin kantapäitä seurasi imperialismi 1700- ja 1800-luvuilla, sen seurauksena, kun rationalismia alettiin kyseenalaistamaan. Ihmisestä tuli kokeileva olento. Ihminen muuttui ajattelevasta tai järkevästä olennot kokeilevaksi olennot. Ihmisestä tuli laboratoriokokeita tekevä olento. Mutta kokeilevan ihmisen kantapäitä seurasi Immanuel Kantin tapaiset henkilöt, josta todellisuudessa lopulta tuli epäilevä olento. Metafyysisiin oletuksiin ei enää pystytty luottamaan. Me emme enää voineet luottaa moraalilauseisiin. Emmekä kyenneet arvioimaan sellaisia asioita kuin elämän tarkoitus. Meistä oli tullut täysin kokeellisia olennot. Me pystyimme puhumaan vain siitä, mikä oli laboratoriossa mitattavissa.

Ihminen oli muuttunut järkevästä ja ajattelevasta olennot kokeita tekeväksi olennot tai epäileväksi olennot. Sitten kuvaan saapuivat eksistentialismi ja nihilismi. Nihilismi oli epätoivoinen löytääkseen merkitystä. Eksistentialismin vastaus oli, että meidän on haluttava löytää merkitystä. Se oli läpsäytys epätoivon ovea vasten. Työnnä se syrjään ja jotenkin vedä itsesi ylös eksistentialismin portaita pitkin ja määrittele, mitä merkitys oikeastaan on. Meistä tuli eksistentiaalisia olennot, jotka antoivat paljon painoa tunteille. Ihminen oli muuttunut ajattelevasta ja järkevästä olennot epäileväksi olennot ja edelleen tunteelliseksi olennot. Sitten peliin tuli mukaan post-modernismi, joka sanoi, että sinä pohjimmiltaan itse määrittelet itsesi.

Mitä olemme menettäneet post-modernismin astuessa kuvaan mukaan? Olemme tulleet johtopäätökseen, ettei ole olemassa sellaista asiaa kuin totuus. Eikä ole olemassa sellaista asiaa kuin merkitys. Eikä ole olemassa sellaista asiaa kuin varmuus. Ei totuutta, ei merkitystä eikä varmuutta. Kolme erittäin todellista asiaa, joiden avulla meidän täytyy määritellä elämä! Mikä on totta? Mitä minun elämäni merkitsee? Kuinka voin olla varma vastauksista, joista pidän kiinni? On kiehtovaa havaita, että sitä mukaa kun post-modernismi on vallannut alaa, meillä on nyt vastassamme yhteiskunta ja todellisuus, missä nuorimmat meistä ovat kaikkein yksinäisimpiä. Kollegani, joka asuu täällä Seattlessa, järjesti nuorisokonferenssin jokin aika sitten. Hän sattuu olemaan myös veljenpoikani. Olin hänen vieraanaan eilen illalla. Nathan sanoi minulle: ”Setä, ajattelen, että koko konferenssin käännepointe oli se, kun nuori mies, enkä muista oliko hän 12 vai 14, käveli mikrofoniin luokse samalla kun joukko puhujia istuivat näyttämöllä siinä vieressä, ja hän katsoi heitä ja sanoi; minulla on vain yksi kysymys; haluan teidän kaikkien olevan hyvin rehellisiä ja kertovan minulle, mikä vastaus on; koska minä en pelleile tämän vastauksen kanssa; haluan että tämä vastaus on oikea; olen kamppailut tehdäkseni itsemurhan pariin otteeseen; voitteko te kertoa, mitä minun elämäni todellisuudessa tarkoittaa?”

Hän oli nuori mies. Hän halusi tietää, mitä se tarkoittaa, koska oli kamppailut ja lähes tehnyt itsemurhan. Toisin sanoen meidän kysymyksemme antaa kunnian totuudenmukaiselle vastaukselle. Ja sen seurauksena tulee ilmiselväksi vastaus, josta pidämme kiinni. Vuosia sitten Winston Churchill kertoi, että totuus on kaikkein arvokkain asia maailmassa. Se on maailman arvokkain asia. Itse asiassa se on niin arvokas, että usein sitä on suojelemassa valheiden henkivartijat. Hän puhui sodankäynnin älykkyydestä. Totuus on kaikkein arvokkain asia. Se on niin arvokas asia, että sitä on usein suojelemassa valheiden henkivartijat.

Natan Sharansky on Israelin entinen oikeusministeri. Hän palasi entiseen Neuvostoliittoon, missä hän oli ollut vangittuna eristysseleihin vuosikautia. Kun hän vieraili siellä, hän kävi vankilassa, missä hän oli ollut

vangittuna. Hänen vaimonsa oli mukana. Kun he olivat menossa sisään sinne pimeisiin selleihin, hän asetti kätensä vaimonsa eteen ja pysäytti hänet ja sanoi: "Voinko mennä hetkeksi yksin." Koska se oli paikka, missä hän oli ollut täysin yksin eikä ollut mitään yhteyttä keneenkään lukuun ottamatta sitä, mikä oli hänen sisällään. Siinä pimeydessä. Vaimo osoitti kunnioituksensa pyynnölle ja mies meni selliin viettäen useita minuutteja siellä. Kun hän tuli ulos hänen eteensä sysättiin joukko mikrofoneja, koska häntä haluttiin haastatella. Hän sanoi, voisiko tätä haastattelua lykätä hetkeksi. Haluaisin käydä fyysikon haudalla. Andrei Sakarovin haudalla, joka antoi venäläisille atomipommin. Haluaisin kunnioittaa hänen muistoaan. Hän meni Sakarovin haudalle ja asetti siihen seppeleen.

Hän sanoi haluavansa kunnioittaa tätä miestä niiden sanojen vuoksi, jotka hän sanoi viimeisinä elinpäivinä. Hän sanoi, että kaikkein voimakkain ase maailmassa on tämä pommi. Minä aina ajattelin, että kaikkein voimakkain ase maailmassa on pommi. Olen muuttanut mieltäni. Voimakkain ase maailmassa ei ole pommi. Voimakkain ase maailmassa on totuus. Se on kaikkein arvokkain asia. Se on kaikkein voimakkain asia. Ja kuitenkin ilman post-modernia mielenlaatua ei ole enää olemassa sellaista asiaa kuin ehdoton totuus. Tämä on niin ironista. Niin ironista. Olkaa hyvät ja kuunnelkaa minua tarkasti.

Kaikki se moraalinen sekaannus mitä näemme ajassamme ja #metoo-liikehdintä ja kaikki se muu; mitä näemme tapahtumassa ympärillämme on kouluesimerkki vastakkainasettelusta, missä me elämme. Kaikille yliopisto-opiskelijoillemme on opetettu pääasiassa näin: totuus ei ole ehdoton (=täysin varmaa). Moraalisuus ei ole ehdoton (=täysin varmaa). Heidät on harjoitettu olemaan relativistisia ajattelussaan. Heidät on harjoitettu olemaan relativisteja. Niinpä aloittaessaan ammattinsa ja eläessään relativistista elämäntyyliä, heitä yhtäkkiä läimäytetään absoluuttisella. Te ette tee näitä asioita! Miksi ei? Miksi ei? Jos relativismi on vallassa, mitä tahansa minulle sanotaankin, se on lopulta relativistista minulle itselleni. Tai jos tahdomme, kun absoluutit on hävitetty, meidän on pysäköitävä se johonkin ja kaikista paikoista me valitsimme instituution, johon luotamme vähiten; me kutsumme, että se on "poliittisesti korrektia". Se on instituutio, jota me epäilemme. Ja se on paikka, jonne olemme pysäköineet absoluuttimme samaan aikaan.

Näettekö, että kaikilla meillä on absoluuttimme, mutta ainoa ero on siinä, pidämmekö niistä kiinni vai käytämmekö niitä tuomitsemaan toisia. Absoluutti on kiinnittyneenä sydämessäsi; kysymys kuuluukin: elätkö sen mukaisesti vai käytätkö sitä vain toisten elämän tuomitsemiseen/arvioimiseen? Haluan pitää kiinni siitä, että totuus on absoluutti. Ja haluan kertoa teille kaksi tarinaa ja haluan, että kuuntelette niitä erittäin tarkasti. Koska kuljetan teitä luotisuoralla toisen tarinan mukana. Ja kerron teille, miksi teen niin. Molemmat tarinat tulevat Malcolm Muggeridgeltä ja pidän hänestä, koska hän tiesi, kuinka käyttää kieltä. Muggeridge sanoi, että seisossa Jumalan edessä hänen oli pyydettävä anteeksi antoa, koska hän oli ollut kuolettavan sujuva. Hän tiesi, miten lause muodostetaan.

Näin hän kertoo omaelämäkerrassaan "vihreä tikku". Vihreä tikku, aikakirja hukkaan heitetyistä vuosista. Näin hän sanoo. Totuus on hyvin kaunis. Jopa kauniimpi kuin oikeus, jota tavoitellaan tänä päivänä. Se piiloutuu helposti naamion taakse. Olen elänyt lähes seitsemän vuosikymmentä. Maailma on täyttynyt verenvuodatuksista ja räjähdyksistä, joiden pölyllä ei ole koskaan ollut aikaa laskeutua ennen toisia räjähdyksiä. Ja kaikki niillä on väitetysti ollut oikeutuksensa. Oikeuden etsintä jatkuu ja vihan aseet pinoutuvat, mutta totuus oli ensimmäisiä uhreja. Valheet, joiden vuoksi sotamme käydään ja rauhan sopimuksemme allekirjoitetaan. Vallankumouksen valheet ja vastavallankumouksen valheet. Poliitiikan myyntipuheiden uutisten mainostamisen valheet. Valheet papista ja saarnatuolista. Valheet professorista palkintopallilla. Valheet toimittajasta kirjoituskoneensa äärellä. Valheet juuttuvat kuin kalan ruodot mikrofoniin. Käsin asetetut valheet saalistavasta kameramiehestä.

Ignatius yksin kertoi minulle kerran, kun hän oli vanhan Cominternin jäsen ja jostain strategiasta keskusteltiin; ja joukko vasta-alkajia, jotka eivät koskaan aikaisemmin olleet osallistuneet, tekivät tavallisesta poikkeavan havainnon, että jos sellainen ja sellainen lausunto tehtäisiin, sitä ei pitäisi tehdä, koska se ei ole totta. Sitten tuli hetki, jolloin kaiken mykistävä hiljaisuus kesti päiviä. Sitten kaikki alkoivat nauramaan. He nauroivat ja nauroivat kunnes kyyneleet valuivat heidän poskiltaan ja Kremlinin muurit näyttivät tärisevän. Sama nauru kaikuu jokaisessa hallitushuoneessa ja kabinettihuoneessa, jossa kaksi tai useampia ovat kokoontuneet harjoittamaan valtaa. Totuus on kuollut eikä Jumala.

Muggeridge puhuu tässä ehdotukseen liittyvästä totuudesta, johon on olemassa vastaus sellaisena kuin se on annettu, ja joka mukautuu todellisuuteen sellaisena kuin se on. Hän puhuu ehdotukseen liittyvästä totuudesta. Me käytämme sitä oikeussalissa. Olitko sinä tällaisessa ja tällaisessa paikassa, kun tämä tapahtui. He etsivät jonkin asian totuudenmukaisuuden vahvistavaa vastausta, joka on yhdenmukaista sen kanssa, mitä tapahtui. Mutta sitten Muggeridge kykenee ottamaan hennon totuuden säikeen ja halkaisemaan sen kahteen osan tämän havainnon avulla. Ja tämä on todellakin se asia, jota haluan tarkentaa. Teidän on kuunneltava tarkasti, mitä hän sanoo.

Kuinka minä tai kukaan muukaan voimme toivoa uivamme esteettä tässä fantasian ja petoksen kaasumeressä? Kuinka voin oppia näkemään silmän läpi eikä silmällä? Kuinka otan yltäni kirjavan sekoitepuseroni ja pesen pois tahrat? ja meikin. Kuinka nosta teräsverhon? ja sammutan studiovalot ja hiljennän ääniefektit ja sammutan kamerat? Näenkö koskaan auringon nousevan Sun Set Boulevardilla ja laskeutuvan metsänurmelle? Löydänpö studiovälineiden joukosta huonekaluja, hiljaisuutta discosta, rakkautta stripteasista, luettua totuutta tv-toimittajan lukulaitteesta, löydän sen monitorista tai saan sen kiinni musiikin siiviltä, näen sen elävinä väreinä uutisissa, kuulen sen elävinä ääninä moottoritiellä? Ei, ei tuulella joka puhaltaa vuorilla ja rikkinäisissä kivenlohkareissa eikä maanjäristyksessä joka seurasi sitä eikä tulella joka seurasi maanjäristystä, mutta kuitenkin hiljaisessa äänessä. Ei renkaiden kirkumisäänissä myöskään eikä jarrujen äänissä eikä suihkumoottoreiden mölyssä tai hälytyssireenin äänessä tai vetopasuunan jylyssä, rumpujen pärinässä tai [?chanting of demo voices]. Uudelleen ja uudelleen kuulen hiljaisen pienen äänen, jos vain saisin siitä kiinni. Hän jatkaa sanomalla, että se on Jumalan ääni.

Voinko löytää huonekaluja studiolaitteiden joukosta? Voinko tavoitella sitä musakin siivillä? Mistä löydän sen, mikä on todellista. Se on totuuden alue, jonka todella haluan osoittaa. Koska mielestäni sillä alueella me olemme näpistäneet omista taskuistamme ja menettäneet todellisuuden siitä, mitä meille on tapahtunut. Me emme enää tiedä, mihin suuntaan pitäisi kääntyä. Kokeilumme tuloksena on ollut seuraavaa: filosofiasta on tullut eksistentialismia, taiteesta on tullut tunteellista, opetuksesta on tullut skeptistä, uskonnosta on tullut mystistä, kulttuuristamme on tullut triviaalia ja kristillisyydestä on tehty minimaalista. He ajavat meidät minimalistiseen maailmankatsomukseen. Filosofian eksistentialismin puolelta taiteen tunteelliseen puoleen. Opetuksen skeptisestä puolesta uskonnon mystiseen puoleen. Ja olemassaolon triviaalista puolesta olemme nyt saapuneet minimalistisiin uskomuksiin ja me ihmettelemme, mitä meille on yhteiskuntana tapahtunut.

Haluan antaa teille tiekartan, miten olemme tähän päätyneet. Minä menen vauhdilla tämän läpi ja jaan nämä kanssanne. Nämä eivät ole todellisuudessa minun kategorioitani. 1970- ja 80-luvuilla sosiaalteoreetikot puhuivat näistä ja antoivat nämä määritelmät, jotka ovat oleellisia tässä ajassa. Ja olen lainannut monia sosiaalisia ajattelijoita. Oli kolme vaihetta, jotka tapahtuivat. Ensimmäinen oli sekularisaatio. Ja se määriteltiin meille näillä termeillä. Sekularisaatio on prosessi, jossa uskonnolliset ajatukset ja instituutiot ja tulkinnat ovat menettäneet sosiaalisen merkityksensä. Sekularisaatio on prosessi,

jossa uskonnolliset ajatukset, instituutiot ja tulkinnat ovat menettäneet sosiaalisen merkityksensä. On tärkeää tietää, että se on prosessi. Se menee läpi kulttuurin. Ja siinä kulttuurissa sen arvo pienentää mitä tahansa tuonpuoleista tai mitä tahansa olet uskonut ikuisesta näkökulmasta tai tuonpuoleisesta näkökulmasta. Et voi kutsua Jumalan käsitettä perustellen sitä moraalisuudella. Ja kuitenkin kun ajatteleminen heitä, jotka varoittivat meitä. Mitä oikeastaan on tapahtunut vuosisatojen aikana?

Eikö juuri Solzenitzhe? sanonut, että länsi on romahduksen partaalla ja kuinka paljon vahinkoa on aiheutunut ajatuksesta, että me emme enää tarvitse Jumalaa. Solzenitzhe? sanoi pikkupoikana oman huoneensa hämärässä valossa, kun hän oli leikkinyt leikkejään ja kuullut isoisänsä kulkevan käytävällä ja puhuvan perheelleen, että hän tiesi tämän illan tulleen päätökseen. Ja hän kuuli isoisänsä sanovan seuraavaa: "Tiedätkö, miksi kaikki tämä tapahtuu meille täällä Venäjällä? Miksi kaikki tämä taistelu ja tappaminen? Siihen on vain yksi syy: me olemme unohtaneet Jumalan." Me olemme unohtaneet Jumalan. Hän kirjoitti tuhansia sivuja ja luki kymmeniä tuhansia sivuja. Ja hän muistutti länttä siitä, että olette romahduksen partaalla ja kaikki se on tapahtunut teidän oman käden kautta. Ja teidän oman ajattelunne kautta, kun me olemme unohtaneet Jumalan.

Siis uskonnolliset ajatuksen ja instituutiot ovat menettäneet sosiaalisen merkityksensä. Kuvitelkaa mikä tahansa yliopisto, jos uskot avioliiton pyhyteen, jos uskot ihmisen kehon pyhyteen, me katsomme sitä kuin outoa näytettä, joka on kävellyt sisään oppilaitokseen. Tämä on meidän aikamme kauhu. C.S. Lewis tuo esille upeasti sen, mitä koko ajan tapahtuu, kun olemme menettäneet sen lähteen, joka määrittelee oikean ja väärän. Monta vuotta sitten kuuluisi pornografian ammattilainen oli oikeudenkäynnissä Atlantassa Georgiassa. Hänen lehtensä olivat niin vääristyneitä, että jopa Playboy-lehti alkoi näyttämään melko tavalliselta. Mutta tällä miehellä oli eräs parhaista lakimiehistä puolustamassa häntä. Lakimies oli hyvin terävä ja rakensi puolustustaan tällä tavalla.

Ne jotka olivat hänen asiakastaan vastustamassa, heille hän sanoi jotain tämän tapaista. Oletteko koskaan käyneet taidemuseossa? –Kyllä. Oletteko koskaan käyneet taidemuseossa, jossa on suurien taiteilijoiden maalauksia? –Kyllä. Oletteko koskaan maksaneet päästäksenne käymään taidemuseossa, jossa on suurien taiteilijoiden maalauksia ihmisistä ilman vaatteita tai alasti? Oletteko koskaan maksaneet käydäksenne sellaisessa taidemuseossa? Joku sanoi, kyllä, olen minä käynyt sellaisessa näyttelyssä. Olisitko ystävällinen ja kertoisit tälle valamiehille, miksi kyseinen taidenäyttely on taidetta ja minun asiakkaani teokset pornografiaa? Hyvin looginen kysymys kuuluisi, miksi niin monet avioliitot ovat purkaantuneet sen takia, että aviomies kävi liian usein taidemuseossa. Meillä ei ole enää maalaisjärkeä.

C.S. Lewis asettaa sormensa hermon päälle, koska se on niin terävä. Ja hän tekee orjuuden lakkauttamisessa (kirjan nimi?) saman asian, mutta pyhiinvaeltajan taantumuksessa (pilgrim's regress) on terävä kirja, koska se on allegoria miehestä, joka etsii merkitystä ja vastauksia. Ja kun luet sen havaitset, miten loistokas Lewisin mieli oli. Siinä on nuori mies nimeltään John, joka etsii filosofian toisensa perään ja päätyy vuorelle nimeltään ajan henki. Kutkuttavasti Lewis ei kuvaile häntä vapaana elämään ajan hengessä vaan miehen kädet on kahlittu kahleisiin elämään ajan hengelle. Vuori tai mies, joka hallitsee ajan henkeä, seisoo hermoportaiden yläpäässä katsoen alaspäin Johniin ja yhtäkkiä hänelle annetaan aamiainen ja hänen kätensä vapautetaan nauttimaan tuosta aamiaisesta. Ja samalla kun John juo hieman maitoa, hän sanoo, kuinka herkullista ja ravitsevaa se on. Tarjoilija, joka sen tuo, edustaa ajan henkeä, sanoo: "Sinä vain sanot sitä herkulliseksi ja ravitsevaksi, mutta se on ainoastaan lehmän tuotosta (secreation of a cow). Eikö niin?" Lehmä tuottaa virtsaa. Lehmä tuottaa maitoa. Sinä kutsut sitä herkulliseksi ja ravitsevaksi. Se on vain lehmän tuotosta, eikö olekin?!

John ei tiedä, miten toimia tilanteessa ja hän tekee ison kömmähdyksen. Hän kertoo, kuinka maittavia kananmunat ovat. Ja nyt te jo näette, mihin hän (ajan henki) vertaa kananmunia. Eikä Johnilla ole keinoja vastata siihen. Mutta samalla kun hänet kahlitaan uudelleen ymmärrys ratsastaa hevosella ja nostaa hänet ja pelastaa hänet. Ja ymmärrys katsoo häntä, joka hallitsee ajan henkeä ja sanoo: "Sir, sinä valehtelet. Sinä valehtelet, koska et tiedä, mitä luonto on tarkoittanut ravinnoksi ja mitä luonto on tarkoittanut roskaksi." Me emme tunne eroa! Mitä luonto on tarkoittanut ravinnoksi ja mitä luonto on tarkoittanut roskaksi. Tämä erottelukyky on kadonnut tänä päivänä. Meillä ei ole ymmärrystä, mikä on totta, hyvää ja kaunista ja toisaalta pahaa, katalaa ja tuhoisaa. Me pidämme kaikkia valintoja yhtä arvokkaina, koska me emme enää erota, mitä luonto on tarkoittanut ravinnoksi ja mitä luonto on tarkoittanut roskaksi.

Näette nyt, että tämä pornografi, kun hän tekee kauppaa henkilökuntansa kanssa, hän tuhoaa elämää ja hän tuhoaa ihmisiä. Hän saa ihmiset niin riippuvaiseksi siitä, ettei yksikään ihminen kykene täyttämään sitä mieltä enää. Koska hän on ottanut pois ihmisen arvon korvannut sen tunteen tavoittelulla. Hän on tehnyt vain sen, eikä kukaan enää kykene täyttämään sitä. Kun nainen tai mies istuu kameran linssin edessä, puhtaasti ihmisen perusvaistojen ja mielikuvituksen kiihottamiseksi saadakseen aikaan välittömän eroottisen ja tunteellisen itsetyydytyksen, he asettavat omat käsivartensa itsensä ympärille ja sanovat kameramiehelle tai tuottajalle; älkää tehkö tätä minulle. Älkää tehkö tätä minulle, koska te kavennatte minut joksikin hyvin alkeelliseksi, mutta henkilö, joka ei sano sillä tavalla, jatkaa prosessissa. Hän jatkaa prosessissa, koska he ovat menettäneet häpeän tunteensa.

Kun sekularisaatio on tehnyt kauppansa sinun sydämessäsi ja mielessäsi, se kaikki tapahtuu vain siksi, että se haluaa tuhota sinun aidon häpeän tunteesi, joka on Jumalan meille antama muistutus siitä, mikä on väärin. Vain muutama päivä sitten kollegani ja minä isännöimme erään mediamailman edustajan luona. Se on kaikki mitä sanon teille. Hänen avioliittonsa oli hajoamisen partaalla. Mitä sillä on mitään tekemistä minkään kanssa? Sillä on tekemistä miehen riippuvuuden kanssa pornografiaan. Vaimo ei enää kykene luottamaan häneen, koska mies tekee sitä täyttääkseen mielensä ja aivonsa uudelleen ja uudelleen. Jim Dobson sanoi keskustellessaan Ted Bundyn kanssa vain hetkeä ennen teloitustaan, hän oli massamurhaaja ja kannibali; hän katsoi tohtori Dobsonia sanoen: "Tämä kaikki alkoi kohdallani pornografiasta." Hän sanoi tohtori Dobsonille: "Kerro nuorille, älkää koskaan lähtekö tähän mukaan. Se rakentaa tunteellisen nälän, jota ei koskaan enää kukaan kykene tyydyttämään. Eikä kukaan pysty sitä koskaan täyttämään."

Siinä meillä on vain yksi kuvaus, mitä yhteiskunnassamme on tapahtunut, kun osa häpeän tunteesta on poistettu. Sekularisaatio. Sekulaari tarkoittaa kirjaimellisesti tätä maailmaa, jossa elämme tässä hetkessä. Ja kun ihmisen kehosta poistetaan pyhyys, ja ihmisen keho nähdään vain naurutalona, me päädyimme haluun tuhota kehomme ja sanomme silloin: "Minä en kestä katsoa maailmaa kasvoista kasvoihin enää." Naiset ja herrat, kun Jumala lähettää sinulle vakaumuksen jostakin, mikä on väärin, se on sinun turvaksi ja suojeluksesi, jotta et jatka matkaasi sillä tiellä pidemmälle. Etkä jatka tiellä, joka tuo osaksesi yhä enemmän häväistystä ja tuhoa. Niin monet perheet ovat massamedioiden uhreja ja omantunnon viettelyksen uhreja. Sekularisaatio.

Me jatkamme pluralisaatioon. Pluralisaatio on sitä, kun meillä on keskenään kilpailevia ajatuksia maailmankatsomuksesta eikä yksikään niistä ole hallitseva. Siinä on joukkio toisiaan vastaan kilpailevia ajatuksia maailmankatsomuksesta eikä yksikään niistä ole hallitseva. Sosiaalteoreetikot ovat antaneet meille tämän määritelmän. Toisiaan vastaan kilpailevia maailmankatsomuksia, joista yksikään ei ole hallitseva. Ruuanlaittotaiteessa minä olen iloinen pluralisaatiosta. Kun saavuin Torontoon ollessani 20 vuotias, siellä oli vain yksi intialainen ravintola. Ja sekin oli häpeäpilkkua intialaisille. Kauhea. He eivät

tienneet, miten curryä tehdään ja sanoinkin: "Jos joku ei pidä tästä ruuasta, en voi syyttää häntä." Mutta kun menet Torontoon tänä päivänä. Kun menin Torontoon vuonna 1966, siellä oli 500 intialaista. 500 intialaista. Joten jos näit intialaisen kadun toisella puolella, menit hänen luokseen keskustelemaan ja hän yritti myydä sinulle jotain ja sitten jatkoit matkaasi. Tänä päivänä Toronton Pearson lentokentällä, jos sanot äänekkäästi: "Herra Sing!" noin 500 ihmistä kääntää päänsä ajatellen, että olet kutsunut heitä nimeltä. Torontossa on tänä päivänä 500 000 intialaista. 60-luvun puolivälissä heitä oli 500.

Los Angelesissa voit havaita korealaisen pikaruokalan myyntipisteellä myymässä kosher-tacoja. Se on pluralisaatiota. Se on ruuanlaittotaidon monipuolistumista. Minä pidän heidän aksentistaan. Pidän heidän tavastaan esitellä maataan. Pluralisaatio on upea ajatus. Monipuolistuminen on hieno ajatus, mutta pluralisaatio väärinymmärrettynä voi johtaa relativismiin, kun kulttuuriamme ei ole tukemassa hallitsevaa maailmankatsomusta. Mikä on Amerikassa tukevana maailmankatsomuksena tänä päivänä? Kukaan ei tiedä. Kukaan ei tiedä, mikä on maailmankatsomuksemme. Kun ihmisellä on tämänkaltaisen pluralisoitunut mielentila, me päädymme järjestelmällisesti vastakkainasetteluun yhä uudelleen ja uudelleen ja uudelleen. Silloin me kysymme itseltämme, miksi elämä on vaikeaa. Miksi minä en koskaan saa sopivaa vastausta?

Niinpä musiikin sanoittaja sanoo; kissan jalat, teräsleuat, neurokirurgi pyytää lisää harhaluuloisuuden myrkylliseltä ovelta, 2000-luvun eristäytyvä ihminen, piikkilanka, poliitikot, hautajaiskokko, viattomuuden määrä, napalmituli, 2000-luvun eristäytyvä ihminen, kuollut jyvä, sokean miehen lukeminen, runoilija näkevät nälkää, lapset vuotavat verta, hänellä ei ole mitään mitä hän tarvitsee, 2000-luvun eristäytyvä ihminen. Havaitkaa tämä; seinät joihin profeetat kirjoittivat halkeilevat saumoistaan kuoleman laitteiden takia, auringonvalo paistaa kirkkaasti, eikö kukaan aseta kukkaseppelettä, kun hiljaisuus hukuttaa huudot, uskon teräsporttien välissä, ajan siemenet kylvetään, niitä kastelevat he jotka tietävät ja jotka tunnetaan, tieto on kuolettava ystävä kun kukaan ei aseta sääntöjä, näen ihmiskunnan kohtalon, se on hölmöjen käsissä, sekaannus lukee hautakirjoituksessani kun ryömin murtuneella ja rikkinäisellä polulla, jos selviämme, me voimme henkäistä helpotuksesta ja nauraa, mutta pelkäänpä että huomenna itken.

Tämä rikkinäisyys ja tämä tyhjiys, tämä eristytymisen tunne ja yksinäisyys on sitä, mikä on järjestelmällistä kulttuurissamme, koska elämme järjestelmällisessä vastakkainasettelussa. Naiset ja herrat, kun Jumala antoi meille ensimmäisen käskynsä, niitä oli vain yksi. Vain yksi. Älkää syökö hyvän ja pahan tiedon puusta, koska sinä päivänä sinä varmasti kuolet. Ja sielumme vihollinen sanoi, mitä hän sanoi, ei ole totta. Ei totta. Mutta hän kertoi meille totuuden. Hän sanoi, että te olette kuin Jumala tietäen hyvän ja pahan. Tiedättekö, mitä hän asetti houkutukseksi. Esittäkää Jumala. Esittäkää Jumala. Olkaa hyvän ja pahan määrittelijöitä. Tänä päivänä terveydenhoitolakeja on tuhansia sivuja. Aikaisemmin niitä oli vain yksi. Kuten Norman Geislerillä, professorillani, oli tapana sanoa: "Ongelma ei ole omena puussa vaan päärynä maassa (pear on the ground)." Se on hyvin totta. Heistä tuli hyvän ja pahan määrittelijöitä. Sillä hetkellä kun teet sen, sinä kuolet tuhatkertaisen kuoleman jokaisen moraalin rikkoneena." Kun astut lentokoneeseen, mitä sinulle kerrotaan. Älä koske, peukaloi, poista tai tuhoa. Miksi? Miksi kaikki nuo sanat? Savuntunnistimessa lukee: älä koske, peukaloi, poista tai tuhoa. Miksi? Miksi meille ei vain sanota: älkää hölmöilkö tuon laitteen kanssa?

Tiedättekö miksi? Koska jokainen noista sanoista voi kuolla tuhatkertaisen kuoleman oikeussalissa, koska me esitämme Jumalaa. On kiehtovaa havaita, mitä oikeussalissa on tapahtumassa. Siellä puhutaan niin paljon sanoja, emmekä koskaan tiedä, kuka puhuu totta. Ja mikä totuudessa on kyseessä? Sekularisaatio johtaa häpeän puutteeseen. Pluralisaatio johtaa järjen hylkäämiseen. Tästä pääsemme viimeiseen aiheeseen, joka on yksityistäminen. Siinä meillä on välikkö yksityisen ja julkisen elämämme välillä ja tuossa

välillä meidät on pakotettu löytämään merkitystä yksityisessä elämässämme. Intialla on edessään hyvin, hyvin haastavia aikoja. Eräs kongressin jäsen on mennyt youtubeen sanoen, että Intia suunnittelee perustuslakinsa uudelleenmäärittelyä. He sanovat, että perustuslaki oli suunniteltu sisältämään tuo maantieteellinen alue, mutta ääriliikkeet toisella laidalla sanovat, että meidän ei pitäisi määritellä sitä maantieteellisten rajojen perusteella vaan se pitäisi määritellä uskonnollisten suuntaustemme mukaisesti ja sen mukaan, mitä me olemme täällä pääosin. Joten filosofisesti he suunnittelevat perustuslain uudelleenkirjoittamista ainakin yksi parlamentin jäsen sanoo niin.

Me emme ehkä ole määrittelemässä perustuslakiamme uudelleen täällä, mutta käytännössä olemme tekemässä saman asian. Kun emme kunnioita tarkoitusta, mistä kaikessa on kysymys alun perin. Me hallitsemme ajattelumme kulkua. Nyt meille kerrotaan, että voit uskoa, mitä tahansa haluat uskoa, mutta usko se yksityisesti äläkö tuo sitä julkisuuteen. Sillä hetkellä kun tuot asian julkisuuteen, sinä rikot julkista tilaa ja nyrpistät nenääsi jonkin toisen henkilön oikeuksille. Tässä me olemme 2018. Me emme tiedä, miten määrittelimme mitään. Me emme tiedä, kuinka määrittelimme oman sukupuolemme. Me emme osaa määritellä, keitä olemme avioliitossa. Me emme tiedä, mitä olemme mieltymyksissämme. Me emme kykene määrittelemään mitään, millä olisi jonkinlaista arvoa tai pysyvyyttä. Me heitämme ne ilmaan ja päättämme, mihin suuntaan haluamme kulkea. Tämä on vaarallista aikaa elää, koska meillä ei ole määritelmiä.

Kun meillä ei ole määritelmiä, miten suhtaudumme ympärillämme olevaan todellisuuteen. Upseeri puhui kerran Winston Churchillille: "Mr. Churchill, olenko koskaan kertonut lapsenlapsistani?" Churchill vastasi: "Ei, et ole. Ja haluan sinun tietävän, miten paljon arvostan sitä." No, minulla on viisi lastenlasta ja koska en ole Churchill, minä kerron hieman heistä. Minulla on pieni pojanpoika, joka täyttää myöhemmin tänä vuonna seitsemän. Hänellä on hämmästyttävä sanavarasto. Hämmästyttävä sanavarasto. En tiedä, mistä hän keksii ne sanat. Hän oli viisi ja katsoi päivällispöydässä minuun sanoen: "Ukki, mitä tarkoittaa sophomoric." Ja minä kuulostin sophomoriselta yrittäessäni määritellä sitä hänelle. Hän oli viime aikoina oppinut, mistä orjuudessa oli kysymys. Se murskasi hänen sydämensä, koska hän on pieni hyväsydäminen poika. Hän meni äitiinsä juttusille ja kysyi, miten se tapahtui. Miten sellaista voi tapahtua? Miten ihmiset voivat loukkaantua niin pahasti? Kuinka sellainen oikeutetaan? Miten se voi olla oikein? Sitten hän piti tauon; hän on vain pikkupoika. Hän katsoi äitiinsä ja sanoi: "Minulla on ystävä. Hän tulee toisesta maasta. Uskotko, että ihmiset kohtelevat häntä kaltoin, koska hän tulee muualta." Naomi, tyttäreni sanoi: "Miksi kysyt tuollaista?" Poika aloittaa vastauksensa sanomalla: "Äiti, minun hypoteesini on tämä. Jos haluat vihata jotain henkilöä, sinä löydät syyn hänen vihaamiseksi."

Jos haluat vihata jotain henkilöä, sinä löydät syyn hänen vihaamiseksi. Tämä sama pikkukaveri, kun hän oli 3,5 vuotta, hän katsoi äitiinsä tämän kadotettua autonsa avaimet eikä hän ollut löytänyt niitä. Naomi, tyttäreni läpsäisi otsaansa ja sanoi: "Olen kai menettämässä järkeni." Poika katsoi äitiinsä ja sanoi: "Äiti, mitä tahansa sinä teetkin, älä koskaan menetä sydäntäsi, koska minä olen siellä." Poika on oppinut nuoresta iästä lähtien, mitä merkitsee olla jonkun ihmisen sydämessä. Mitä merkitsee olla jonkun ihmisen sydämessä ja mitä merkitsee, että sinua rakastetaan kodissa jossa sinua arvostetaan ja missä sinusta välitetään. Minä kysyn teiltä kysymyksen. Tiedätkö elämässäsi jonkun henkilön, jolla ei ole tätä tunnetta. Henkilön, joka tuntee sydämessään, ettei hänellä ole kotia. Maailmassa on joukoittain ihmisiä tänä päivänä, joilla ei ole tätä suhdetta. He elävät eristyksissä ja epätoivoisina. He elävät yksinäistä elämää ilman merkitystä ja ilman tarkoitusta.

Minulla on tapana joskus ajatella ristiä. Minä suljen silmäni ja yritän nähdä julmat naulat ja piikkikruunun ja Jeesuksen ristiinnaulittuna puolestani. Mutta vaikka näkisin hänen kuolevan, näkisin vain pienen osan siitä suuresta rakkaudesta, joka kuin tuli aina palaa hänen sydämessään. Jumalan rakkaus sinulle ja minulle. Kun mies kykenee jättämään pienen tytön ja kuristaa itsensä kuoliaaksi, hän ei ilmiselvästi ollut ymmärtänyt, että Jumala todella rakasti häntä. Jumala rakastaa hänen pientä tyttöään. Kun nainen kykenee sanomaan; minä rakastan sinua ja tällä ei ole mitään tekemistä sinun kanssasi; ja päätty jättämään pikkutytön loppuelämäkseen miettimään, mitä oikein tapahtui äidilleni. Olin Irakissa viime vuonna molempien täällä olevien kollegoiden kanssa. Viimeisenä päivänä kävimme lounaalla miehen kanssa, joka oli tappaja. Hän oli kostamassa jokaisen Isiksen tekemän tapon. Ja kaikkea siihen liittyvää.

Eräänä päivänä hän oli kostamassa oman veljensä kuolemaa. Hän käveli miehen huoneeseen tuona yönä ja osoitti käsiaseella lähietäisyydeltä miehen otsaan ja veti liipaisimesta ja tappoi hänet. Hänen tietämättään neljä vuotias poika, tapetun miehen poika, makasi miehen vieressä. Veri purskusi ja suihkusi, kun pieni poika nousee ylös ja istuu ja sanoo: "Missä on isäni?" Mies oli niin hämmästynyt katsoessaan pikkupoikaan ja sanoi: "Hän on mennyt paratiisiin." Poika sanoo: "Vie minut sinne isäni luokse." Poika otti tappajaa kädestä kiinni ja sanoi: "Vie minut isäni luokse. Haluan olla hänen kanssaan." Mies kävelee yössä ja istuu roskaläjään, josta hän sanoo, että tänne minä kuulun sen takia, mitä olen tehnyt itselleni. Samalla kun hän taistelee kyyneleitä valumasta kuin suihkulähteestä ja nyhkyttää sen takia, mitä hän on tehnyt itselleen. Hän sanoi kamppailleensa saadakseen unta ja joka kerralla, kun sain unta, muutamassa minuutissa näin Jeesuksen unessani. Yhä uudelleen ja uudelleen ja uudelleen. Minusta alkoi tulla vihainen kunnes lopulta minä antauduin ja annoin elämäni Jeesukselle Kristukselle.

Miehellä on nyt palvelutyö sairaaloissa, joissa hän sitoo rikkoutuneiden ihmisten haavoja - myös vihollisen. Ja hän kuljettaa ihmisiä edestakaisin niin kuin hän kuljetti meitäkin. Kun hän kertoi tarinansa, minä katsoin häntä ja ajattelin, kuka hän oli ennen ja kuka hän on nyt. Ero on siinä, mitä Kristus on tehnyt hänen sydämessään ja muuttanut hänet tappajasta ihmisten parantajaksi. Naiset ja herra, kun yksityistäminen on tehnyt työnsä, se kuristaa pyhän ja kuristaa merkityksen elämästäsi. Sekularisaatio ei tunne häpeää. Pluralisaatio ei tunne merkitystä. Yksityistäminen ei tunne pyhyyttä eikä pyhän todellisuutta eikä sen merkitystä.

Kun huomenna puhun teille, haluan antaa vastaukset, kuinka kristillinen maailmankatsomus vastaa sekularisaatioon, pluralisaatioon ja yksityistämiseen. Ja näemme evankeliumin kauniit vastaukset kaikissa niissä. Jumala teitä rikkaasti siunatkoon. Kiitos, että kuuntelitte.